

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 366/2022
14.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Гордане Џакула и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Андреа Видовић, адвокат из ..., против тужене „Opportunity Banka“ АД из Новог Сада, ради утврђења делимичне ништавости уговора о кредиту и стицања без основа, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Новом Саду и Основног суда у Новом Саду, на седници одржаној 14.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Привредни суд у Новом Саду.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, решењем П 35590/2021 од 17.08.2021. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Новом Саду. У образложењу је указао, да, како је тужиља кредит закључила као заступник пољопривредног газдинства у сврху обављања делатности, односно набавке основних средстава, то је на основу одредбе члана 1. уговора о кредиту од 30.12.2014. године и одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, одлучио као у изреци решења.

Привредни суд у Новом Саду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 2687/2021 од 15.06.2022. године, посредством Привредног апелационог суда уз пропратни акт тог суда Р 125/2022 од 23.06.2022. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да, како посебним Законом о пољопривреди и руралном развоју, пољопривредном газдинству није дато својство правног лица, нити се пољопривредник сматра предузетником у смислу члана 83. став 3. Закона о привредним друштвима, то се у конкретној ситуацији не ради о спору привредних субјеката, нити привредног субјекта и другог правног лица у обављању делатности привредног субјекта, због чега нису испуњени услови за заснивање стварне надлежности Привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник

РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је Привредни суд у Новом Саду стварно надлежан за поступање у овом предмету.

Тужба је 15.07.2021. године поднета Основном суду у Новом Саду. Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости одредбе члана 1. уговора о кредиту закљученог 30.12.2014. године, између тужиље као носиоца регистрованог Пољопривредног газдинства и тужене и да се обавезе тужена да исплати тужиљи на име стицања без основа износ од 9.078,61 динара, са законском затезном каматом, као и да накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом. У тужби је наведена вредност предмета спора у износу од 9.078,61 динара. После доношења решења од стране Основног суда у Новом Саду П 35590/2021 од 17.08.2021. године, којим се огласио стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и списе предмета уступио Привредном суду у Новом Саду, тужилца је у поднеску од 18.02.2022. године предложила Привредном суду у Новом Саду, да изазове сукоб надлежности и списе предмета достави Врховном касационом суду ради решавања истог. Тужена је у поднеску од 07.03.2022. године, истакла приговор стварне ненадлежности. Пред Привредним судом у Новом Саду, дана 02.06.2022. године одржана је главна расправа у одсуству уредно позване тужене. На истој главној расправи, суд је донео решење којим је закључио главну расправу, као и да ће одлуку донети накнадно, писмено је изградити и доставити пуномоћницима тужиље и тужене.

Одредбом члана 15. став 1. ЗПП је прописано да, суд оцењује по службеној дужности, одмах по пријему тужбе, да ли је надлежан и у којем је саставу надлежан, на основу навода у тужби и на основу чињеница које су суду познате. Одредбом става 2. овог члана, да, ако се у току поступка промене околности на којима је заснована надлежност суда или ако тужилац смањи тужбени захтев, суд који је био надлежан у време подношења тужбе остаје и даље надлежан и ако би услед ових промена био надлежан други суд исте врсте.

Одредбом члана 319. став 1. ЗПП је прописано да, кад суд сматра да је предмет расправљен тако да може да се донесе одлука, саопштиће да је главна расправа закључена. Одредбом става 2. овог члана да, суд може да одлучи да главну расправу закључи и кад је остало да се прибаве списи који садрже доказе потребне за одлучивање, или ако треба сачекати записник о доказима изведеним код замољеног суда, а странке одустану од расправљања о тим доказима или суд сматра да то расправљање није потребно. Одредбом члана 320. ЗПП је прописано да, суд може у току већања и гласања да одлучи да се закључена главна расправа поново отвори ако је то потребно ради допуне поступка или разјашњења појединих важних питања.

Како је пред Привредним судом у Новом Саду на рочишту одржаном 02.06.2020. године одржана и закључена главна расправа и одлучено да ће одлука бити донета накнадно и препис исте доставити пуномоћницима странака (према решењу донетом на истом рочишту), то се Привредни суд у Новом Саду у тој фази поступка за сада није могао огласити стварно ненадлежним, због чега је стварно надлежан за даље поступање у овом предмету.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић